Привет, докторе! Към вас имам следния въпрос: Какво трябва да направя, че да имам жена си повече от един път в седмицата? Вярно, че тя хем ходи на работа и гради кариера като счетоводител, хем вечер покрай детето, което е на 3 г., има доста ангажименти. Ама съм мъж все пак и веднъж седмично не ми стига. В същото време съм безработен от две седмици и ми писва по цял ден сам вкъщи. А работа за среднисти като мен, завършили само гимназия, днес трудно се намира. Ако ми дадете идея какво да направя, ще съм ви безкрайно благодарен.
Кирил, 27 г.

Здравейте Кириле,

Най-напред Ви благодаря за доверието Ви към мен, най-напред. А след това благодаря за нашия, макар и задочен разговор. А за моята идея– още веднъж благодарности! Непременно ще Ви я дам, но нека нещата да вървят в своя порядък.

Вижте, ние се раждаме момчета и момичета. Странно е защо различните нации, народности и племена не гледат с едно око на този факт. При едни пеят и танцуват от щастие, когато е момиче. А при други даже скърбят за това. А тези други, иначе се радват много, когато пък новороденото е момче.

При нас българите, повтарям българите, сакралността се гради на конника, яхнал коня си в един в един небивал галоп, а малко след него тича най вярното му куче... И в

ръцете си този конник държи едно поразяващо копие, с което да убие врага. Запомнете – конника! И там, на седлото, той завоюва нови земи, плодородни. Там, на седлото, зад него е и избраницата му. И когато се любят, конникът не спира да язди. Любят се двамата по един необикновен начин - на седлото. И там даже тя ражда, и кърми, на седлото, в онзи небивало стремглав галоп. Галоп, който може само да се измери с онзи вятър, наречен ураган. Няма спиране конникът, няма. Даже и да слезе от коня, той си остава Конника. Такъв му е и животът му, непрекъсната езда. Да търси хубавото в живота си, за да го завоюва. Това сме ние българите.
Били сме славяни, били сме земеделци, били сме покорни. Да бе, да! Може, ама сме българи и то непокорни. Защото сме конници. Били сме под чужди робства. Рязали са глави, бесили са, изнасилвали са жени, затрива ли са деца, сменяли са ни вярата. Да, ама сме оцелели, защото сме българи и непокорни. Никога не сме били покорни, защото сме българи! Защото като сме българи – сме конници! Поне в душите си. Ама и в сърцата си. Защото по нрав и характер сме конници. Та затова няма пленено българско бойно знаме. Затова има песен такава, която дедите ни не са забравяли и за миг: „Тирани, ний, чудо ще направим. В юнашка кръв ще ви удавим и пак ще се освободим"! И те винаги са го сторвали това чудо, наречено „свободата на Конника"!

Вижте само колко малко ние, българите, сме живели свободни и независими. Колко малко време не сме водили войни. И от както сме създали държава, та до ден днешен, винаги живеем в криза, криза – всякаква.

Ама горките ни врагове, горките! Те не знаят, едно - че ние българите имаме в генетичната си памет, така наречената еротична мотивация. И каквото и да се случва занапред - добро или лошо, нашият български етнос ще пребъде. Ще пребъде! И България винаги ще я има. Винаги! Ама великите сили? Тази или онази матушка! Не ни интересуват! Защото сме им сърбали попарите! И през Първата и Втората световна война. Първата – жестокият обстрел на мирна Варна от „братските" руски кораби. Втората – тежките бомбардировки на мирна София, също от „братските" американски летящи крепости.

И срещу тях - българските мъже. Истинските... конниците! Гробовете им са там – край Варна и тук –край София. Това е!

Простете ми, че малко се разприказвах. Но проблемът Ви идва точно от това. Точно от тук. Защото сте мъж, глава на семейството. Както е прието да се казва у нас. И нека сега да разнищим проблема Ви стъпка по стъпка.

Та така, имате една прекрасна, умна и трудолюбива жена. И още по-прекрасна детска рожба, която тя ви е родила. И тази ви рожба вече е на своите три годинки. Няма нищо по-хубаво от това - любяща жена и още по-любяща рожба. До тук - много добре!

Обаче казах, пак сме в криза, и то за кой ли път?! За кой ли път? И в тези времена само жените, по принцип, имат възможност да имат редовна работа. Много просто – защото заплащането на техния труд, не е така високо. Ами така си разсъждават някогашните комсомолци, сега, новоизпечени капиталисти – вижте ни колко сме хуманни, осигуряваме работа на жените, съпруги, майки и така нататък. Сиреч – грижим се. А за конниците? Тях кучета ли ги яли! Не е ли това „разделяй и владей"? Ами да! Същото е! Но не знам кога, тези ужким капиталисти ще чуят отново „...тирани ние чудо ще направим"! Но уверявам Ви – непременно ще го чуят!

Хайде сега малко по-интимно. Но предлагам тези редове да си останат между нас. Вие сте мъж, един българин, един потомък на Конника. Но и самия сте Конник. Имате своя представа за авторитета на един мъж. Навсякъде - и в обществото и в семейството. Но едни идиоти са Ви свалили от коня. Същността Ви крещи от несправедливост! Прав сте, много сте прав!

Но нещата са такива, каквито са. И сега следва моята идея за Вас.

В семейството Ви се чувствате уязвен. Вие сте безработен, иска ви се да запазите авторитета си по някакъв начин. Разчитате на секса. Добре, ама съпругата Ви е презаета, повтарям – презаета! И то с какво ли не. Съгласен съм с Вашата биологична необходимост за водене на редовен полов живот. Съгласен съм! Добре, може да го постигнете, ако я поразтоварите нея от милионните нейни задължения. Визирам домакинските й задължения. Можете и го направете! Но веднага бързам да Ви кажа, че това не ще ви разреши проблема радикално. Но пък тя ще се почувства от друга страна много щастлива, че й помагате. И според мен непременно ще Ви се отблагодари, по своя чисто женски начин в леглото ви... Но бързам да кажа и още нещо. Не това е пътят за да запазите мъжкото си положение в семейството Ви. Сиреч аз те обладавам, аз съм мъжът! И аз продължавам да командвам парада тук, в нашето семейство. Това ще е велика грешка! Запомнете го!

И ще бъде много добре, ако се отървете от този начин на мислене. Сигурен съм, че тя, съпругата Ви, много добре разбира Вашето състояние сега. И до кръв желае да Ви помогне. Но ще го направи така, че да запази Вашия авторитет и Вашето самочувствие. Защото е жена на конника. Защото е съпруга на конника и майка на детето му! И ще бъде и майка и на другите му деца! Помнете - седлото! Някога там, на него, са зачевани момчетата и момичетата, българите. И там са се раждали. Там, защото има вечното движение и то винаги напред. Никога назад. Ако нещо не е било добро, То то естествено отива в миналото. В миналото, и не ни безпокои повече в настоящето.

Та безработен сте. Не се обвинявайте сам. Не се обвинявайте, че сте завършил само гимназия. Запомнете – всеки труд е благороден, благословен и би следвало да се уважава. Пример - национален състезател по баскетбол, и то много добър. А съпругата му е лекарка. И тя е много добра в професията си. И какво? Бяха съкратени и двамата. И бяха буквално изхвърлени на улицата. Не видях в очите им отчаяние. В един много мразовит зимен ден ги срещнах по улиците – да продават вестници. И двамата. И ме гледаха в очите – без капка угризение и срам. И успяха. Успяха, защото той и за миг не престана, да бъде конника, а тя жената на седлото му зад него! Зад него! Това е.

Това е моята идея за Вас, господине. А няма как, просто няма как, за днешното ни довиждане, да не си спомним за Конника на вечни времена. Онзи рицар на печала - поетът, певецът, актьорът Висоцкий. Защото той бе конник също, и по дух и по сърце. Светла му памет! И никога не се предаде и никого не предаде. От тази гледна точка – считам, че е бил и българин! Поне по душа и сърце. И затова толкова много ни обичаше, нас, българите, и България. И сега – неговите КАПРИЗНИ КОНЕ. Ама на руски. Защото преводите на други езици за него са излишни. Просто не може и не бива! Защото той е **В ладимир Висоцкий**
. И винаги ще бъде....

КОНИ ПРИВЕРЕДЛИВЫЕ

Вдоль обрыва, по-над пропастью, по самому краю
Я коней своих нагайкою стегаю, - погоняю, -
Что-то воздуху мне мало, ветер пью, туман глотаю,

Чую, с гибельным восторгом - пропадаю, пропадаю!

Чуть помедленнее, кони, чуть помедленнее!
Вы тугую не слушайте плеть!
Но что-то кони мне попались привередливые,
И дожить не успел, мне допеть не успеть!

Я коней напою,
Я куплет допою,-
Хоть немного еще постою на краю!...

Сгину я, меня пушинкой ураган сметет с ладони,
И в санях меня галопом повлекут по снегу утром.
Вы на шаг неторопливый перейдите, мои кони!
Хоть немного, но продлите путь к последнему приюту!

Чуть помедленнее, кони, чуть помедленнее!
Не указчики вам кнут и плеть.
Но что-то кони мне попались привередливые,
И дожить я не смог, мне допеть не успеть.

Я коней напою,
Я куплет допою,-
Хоть немного еще постою на краю!...

Мы успели - в гости к богу не бывает опозданий.
Так что ж там ангелы поют такими злыми голосами?
Или это колокольчик весь зашелся от рыданий,
Или я кричу коням, чтоб не несли так быстро сани?

Чуть помедленнее кони, чуть помедленнее!
Умоляю вас вскачь не лететь!

Но что-то кони мне достались привередливые,
Коль дожить не успел, так хотя бы допеть!

Я коней напою,
Я куплет допою,-
Хоть мгновенье еще постою на краю!...

{youtube}vA0aWBGqTR4{/youtube}

Е, млади господине, такива са дните днес. Важното е Конникът никога да не слиза от седлото, никога. Чак до сетния си дъх!

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт